

D ů v o d y:

Podle judikatury nejvyššího soudu (rozh. čís. 2969, 9933, 12119, 14045 Sb. n. s.) lze vésti exekuci na pohledávky z vkladních knížek, jsou-li v rukou buď povinného nebo třetího k jejich vydání ochotného, toliko podle § 296 ex. ř. Neprávem tvrdí dovolací rekurent, že se jeho návrh na povolení exekuce opírá o toto zákonné ustanovení, neboť žádal výslovně o zabavení a přikázání pohledávky a o vydání potřebné zápovědi dlužníkovi a poddlužnici, což odpovídá předpisu § 294 ex. ř.. jehož nelze v tomto případě použít, a nemění na této povaze jeho návrhu nic ani okolnost, že současně učinil návrh sám sobě odporující, aby výkonný orgán zmíněnou vkladní knížku, o níž navrhovatel uvádí, že se ztratila, vzal k sobě, sepsal o tom zájemní zápis a pak ji uložil u soudu, na to však aby soud zmocnil výkonný orgán zakročit o zahájení umořovacího řízení. Pokud se dovolací rekurent obává, že by dlužník mohl vždy zmařití tento způsob vedení exekuce tím, že vkladní knížku odstraní nebo zavlče, nutno podotknouti, že ustanovení § 47 ex. ř. a zákon ze dne 25. května 1883 čís. 78 ř. z. také po této stránce umožňují potřebnou odpomoc. Také exekuce podle § 331 ex. ř. není v tomto případě na místě. Toto zákonné ustanovení má za předpoklad, že tu jest majetkové právo dlužníkovu nenáležející k pohledávkám, jež však dopouští zpeněžení. Této možnosti není u práva dlužníkovu vůči spořitelně navrhnutí zahájení umořovacího řízení podle zákona čís. 250/34 Sb. z. a n. a žádati pak vydání náhradní listiny nebo výplatu částky. Toto »oprávnění«, na něž chce vésti exekuci, není nic jiného než nezpeněžitelná možnost obnoviti potřebné předpoklady pro uplatňování nároku samého, kdežto § 5 zák. čís. 250/34 poskytuje možnost žádati o zahájení umořovacího řízení nejen tomu, kdo může uplatnit nějaké právo z listiny nebo na jejím základě, nýbrž i tomu, kdo jinak má právní zájem, aby listina byla prohlášena za umořenou, aby pak po vydání umořovacího usnesení, pokud se týče náhradní listiny mohla býti po zákonu vedena exekuce.

Čís. 15237.

Nárok finančního úředníka proti státu na uchopitel'skú odmenu je nárokom verejnoprávnym a nepatrí na porad práva.

(Rozh. z 28. mája 1936, R III 260/36.)

Žalobník domáhal sa žalobou, podanou na čsl. štát, vyplatenia uchopitel'skej odmeny za to, že v čase, keď bol daňovým komisárom finančného riaditeľ'stva, učinil trestné oznámenie na poplatníka, ktorý ukrátil štát na dani, a že v dôsledku tohoto oznámenia bola poplatníkovi uložená peňažitá pokuta, ktorú poplatník aj zaplatil.

S ú d I. s t o l i c e spor pre sporu prekážajúcu okolnosť, uvedenú v bode 1 § 180 Osp., zastavil a r e k u r z n ý s ú d jeho usnesenie potvrdil.

N a j v y š š í s ú d rekurz žalobníka zamietol. D ô v o d y: Žalobník nenapadol zistenie — oprené o jeho vlastný prednes — že finančné

administratívne úrady (finančné riaditeľstvo a generálne finančné riaditeľstvo) o žiadosti žalobníka, ktorou sa domáhal priznania uchopiteľskej odmeny, svojho času tak rozhodly, že žalobník ako bývalý verejný úradník — na uchopiteľskú odmenu nároku nemá. Toto stanovisko prijal v dôsledku sťažnosti podanej žalobníkom aj Najvyšší správny súd. Z tohoto rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu plynie, že nárok žalobníka treba pokladať za nárok verejnoprávny, lebo v opačnom prípade bol by Najvyšší správny súd sťažnosť odmietol z dôvodu, že ide o vec, ktorá podľa § 105 ústavnej listiny patrí do pôsobnosti riadnych súdov.

Výrokom Najvyššieho správneho súdu, keďže tento rozhodol meritorne vo veci ako o nároku verejného úradníka, hoci žalobník bol — ako to tvrdí — len v smluvnom pomere k štátu ako daňový komisár, bolo s konečnou platnosťou (§ 4 zák. č. 217/1925 Sb. z. a n.) rozhodnuté, že ide o nárok verejnoprávny a preto bolo treba napadnuté usnesenie potvrdiť.

Čís. 15238.

Ručení komanditisty za závazky společnosti.

Přijetí platů ve smyslu § 165, odst. 5 obch. zák. jest tu jen tehdy, byl-li komanditistovi vyplacen jeho společenský vklad v hotových penězích. Nestačí, že vklad byl jen účetnický převeden na jiné konto u téže společnosti.

(Rozh. ze dne 29. května 1936, Rv I 1329/34.)

Žalovaný byl komanditistou v komanditní společnosti s vkladem 100.000 Kč, z níž vystoupil, a dne 8. března 1933 bylo jeho vystoupení zapsáno do obchodního rejstříku. Při výstupu byl jeho vklad 100.000 Kč vymazán z kapitálového konta a přenesen na konto v běžném účtě, kdežto jeho pohledávka z rezervního fondu 21.911 Kč byla přenesena na konto separátní. Žalobkyně tvrdí, že má proti komanditní společnosti zažalovanou pohledávku, za niž žalovaný podle čl. 165, odst. 5 obch. zák. ručí, a poněvadž splacení kapitálu se stalo proti zákazu čl. 165 (2) obch. zák., domáhá se jejího zaplacení na žalovaném. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

Důvody:

V přenesení společenského vkladu 100.000 Kč z kapitálového konta na běžný účet u téže společnosti, jak je provedla komanditní společnost při výstupu žalovaného ze společnosti, spatřují nižší soudy privativní novaci podle § 1376 obč. zák., poněvadž prý tímto způsobem společnost žalovanému vklad vyplatila a ihned obnos vkladu toho přijala jako zúčitatelný vklad, jako zápůjčku. Jest otázka, zda tímto převodem vkladu na běžný účet provedeno bylo vyplacení vkladu společenského ve smyslu čl. 165, odst. 5 obch. zák. čili nic. Žalobkyně tvrdí, že tím se